

๑๕๗

จิตลับ...หัวใจรัก 1

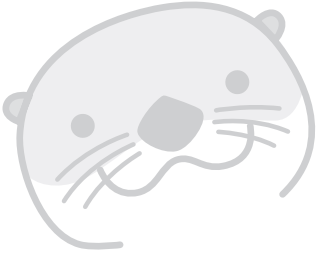
藏住星光的森林

เชอเยี่ยหลิวเซียง 彻夜流香

เขียน

พันมัย

แปล

กดลองอ่าน

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ญ

เครื่องเรือนที่มีมากที่สุดคือชั้นวางหนังสือ ตั้งแต่ห้องนั่งเล่นไปจนถึงห้องนอน
ทุกที่ที่มีมือเอื้อมถึงได้ล้วนมีหนังสือวางเรียงราย...
สันหนังสือสีสดใสเหมือนจะเป็นสีสันเพียงหนึ่งเดียวภายในห้องนี้

“คนรักการอ่านอีกคน” หลานให้ซึ่งพิมพ์ซ้ำๆ กับตัวเอง

— เชอเยี่ยหลิวเซียง

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งสำหรับนิยายแนวสืบสวนปนเรื่องรักกับเรื่อง **จิตลับ... หัวใจรัก** เรื่องนี้มีคำแนะนำมาว่าเป็นนิยายแนวสืบสวนที่การดำเนินเรื่องสนุก ไม่แพ้ นิยายของดิงโม่ นักเขียนนิยายรักแนวสืบสวนผู้โด่งดังในใจนักอ่านหลายคน

เปิดเรื่องได้นำสนใจตรงที่ตัวละครเอกของเรื่องมีอาการทางจิตเวชที่เรียกว่าโรคหลายบุคลิกหรือบุคลิกภาพแตกแยก และในขณะที่พระเอกและนางเอกช่วยกันไขคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่ลึกลับซ่อนเงื่อน ต่างฝ่ายต่างก็ช่วยตามหาความจริงของกันและกันกลับมา บอกได้เลยว่าเป็นนิยายที่มีเสน่ห์จริงๆ ทั้งด้วยตัวโครงเรื่องเอง และด้วยคาแร็กเตอร์ของตัวละคร โดยนางเอก **หลานไผ่ชิง** เป็นจิตแพทย์และนักจิตวิทยาผู้เชี่ยวชาญด้านการสะกดจิต ขณะที่พระเอก **ไปอี** เป็นดอกเตอร์สาขาจิตวิเคราะห์ที่เพิ่งกลับจากอเมริกา ดีกรีและความสามารถไม่ธรรมดาทั้งคู่ ทั้งยังมีเรื่องราวมากมายที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังคนทั้งคู่ โดยที่เจ้าตัวเองก็ไม่รู้ และคนอ่านเองก็เดาทางไม่ถูก ได้แต่ต้องค่อยๆ แก่ใจทยอยไปพร้อมกับตัวละคร จะลึกลับเป็นปริศนาแค่ไหน ไปติดตามกันเลย

๐๖๗

ທດສະຍານ

บทนำ

หลานให้ซิง รู้มาตั้งแต่แรกแล้วว่านี่จะเป็นกระบวนการที่ยาวนาน

นาฬิกาจักรกลที่วางอยู่บนโต๊ะส่งเสียงติ๊ก ๆ เป็นจังหวะเบาจนแทบไม่ได้ยิน ชายที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามบอกว่า “ขอบคุณที่ส่งโปสเตอร์การ์ดมาให้ นะครับ สวย ๆ ทั้งนั้นเลย”

“ไม่ต้องเกรงใจค่ะ ฉันแค่อยากทำให้การพบกันในวันนี้ของเราบริบูรณ์ขึ้นอีกนิด”

“แต่ทำไมถึงมีแต่รูปทิวทัศน์ล่ะครับ”

“รูปทิวทัศน์ทำให้คนเราอารมณ์ดีขึ้นไม่ใช่เหรอคะ ขุนเขาสูงต่ำเป็นทิวคลื่น รวยรื่นกรุ่นผกาเคล้าพวงหญ้า...” หลานให้ซิงโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย พุดยิ้ม ๆ “ถือโอกาสแสดงความยินดีกับคุณด้วย ทำรายงานการสอบสวนนี้เสร็จ คุณก็สามารถออกไปได้”

“จริงเหรอครับ” ชายหนุ่มพึงพนักเก้าอี้ จากนั้นก็ยิ้ม “ผมก็เดาว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะผมเป็นผู้บริสุทธิ์”

“งั้นเรามาเริ่มกันเลยมั้ยคะ”

ชายหนุ่มมองคนตรงหน้า ถามว่า “แล้วผมอยากถามอะไรครับ”

“แค่คุยเรื่อยเปื่อยนะ เป็นต้นว่า คุณคิดว่าฉันเป็นคนแบบไหน” หลานให้ซิงยิ้มนิด ๆ

ชายหนุ่มยกยอ “จิตแพทย์...แน่นอนว่าต้องเป็นผู้หญิงฉลาดลิครับ”

“นี่ไม่ใช่คำตอบในใจคุณ ตอบแบบนี้ทำให้ฉันรู้สึกผิดหวังนิดหน่อย แสดงว่าคุณเหมือนกับคนส่วนใหญ่ เป็นแค่คนจิตซัดน่าเบื่อ”

ชายหนุ่มสุดทลายใจ ยิ้มเอ่ยว่า “ก็ได้ครับ คุณหมดใจแล้วไม่ใช่คนสวย แต่ผมรู้สึกว่าคุณน่าจะเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้าม”

“จริงเหรอคะ ไหนลองมาให้ฟังหน่อย ส่วนไหนของฉันที่ดึงดูด”

“เวลาคุณหมอยิ้ม...ให้ความรู้สึกบริสุทธิ์ไร้เดียงสา”

“แค่นี้เองเหรอคะ”

“ไม่ใช่แน่นอน เวลาคุณยิ้มดูไร้เดียงสามาก แต่แวตาคูณเย็นชามาก ก็นคนออกห่างเป็นพันหลี่...” เขาเลียริมฝีปาก “ให้ความรู้สึกที่ขัดแย้งกันมาก ๆ”

“มันทำให้คุณรู้สึกอึดอัด ใชร์เปล่า”

“นิดหน่อยครับ”

“บางทีคุณน่าจะกล้าเดาให้มากกว่านี้หน่อย ก็เหมือนกับลูกกวาด คุณต้องแกะเปลือกห่อด้านนอกออกถึงจะเห็น...”

“เห็น...อะไรครับ”

“รางวัล”

1

จิตแพทย์ผู้ถูกตีตึงแบบกลมกลาย

ช่วงผลัดฤดู เมืองหรงเจิงมักมีฝนตก บางครั้งก็ตกพราวๆ ได้ทั้งเดือน เม็ดฝนบางเบา พอลมพัด ทั้งเมืองก็ปกคลุมอยู่ในหมอกฝน

อากาศเดือนพฤศจิกายนเริ่มหนาวเย็นลง

ในสวนดอกไม้ไม่มีใครสักคน มีเพียงเสียงดังซู่ซายามลมพัดผ่าน ยอดไม้ ใบไม้เหลืองแห่งกรอปร่วงหล่นลงใต้ต้น ทับถมกันเป็นชั้นๆ ซุ่มฉ่ำด้วยละอองฝน ส่องประกายดูจกแก้วคริสตัล

หลานไห่ซิงกวาดตาอ่านข่าวเด่นประเด็นร้อนในแอปมือถือ ชาวหนึ่งในนั้นเป็นเรื่องที่ผู้อาศัยในหรงเจิงคนหนึ่งถูกสุนัขของตัวเองกัดตาย

หรงเจิงเป็นเมืองเก่าแก่ที่มีอายุนับพันปี ต่อให้มีชาวบ้านธรรมดาสักคนถูกสุนัขที่ตัวเองเลี้ยงกัดตายจนกลายเป็นประเด็นร้อน แต่ก็ยังไม่เด่นจนถึงกับเป็นข่าวพาดหัว ชาวที่ได้พาดหัวจะเป็นพวกข่าวธุรกิจและการเงิน มีข่าวหนึ่งพูดถึงงานกาล่าดินเนอร์การกุศลที่จัดโดยผู้ซึ่งเชี่ยวชาญด้านการเงินของเมือง และเฮ้อเย่วจางมหาเศรษฐีล่องหน¹ อันดับหนึ่งในหรงเจิงก็ยังคง

¹ หมายถึง เศรษฐีที่ไม่เป็นที่รู้จักของสาธารณชนส่วนใหญ่ คำนี้เกิดจากปรากฏการณ์เฉพาะของจีนและบางประเทศทางแถบเอเชีย ใช้เรียกคนรวยที่ไม่เป็นที่รู้จัก ไม่มีรายชื่อปรากฏในรายชื่อมหาเศรษฐี ไม่ติดต่อกับสื่อ และไม่สนใจการกุศล และเนื่องจากความไม่ชัดเจนของสถานะสินทรัพย์ที่แท้จริงของคนกลุ่มนี้ จึงทำให้การเก็บภาษีเป็นเรื่องยาก และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนมากขึ้น ยิ่งเพิ่มความเกลียดชังที่ประชาชนมีต่อคนรวยในระดับหนึ่ง

ลูกสาวไปร่วมงานด้วย

วันนี้เจ้าตำหวงของลุงแก้วคนเฝ้าประตูเสียงจิ้ง...หลานให้ชิงมองออกไปนอกหน้าต่าง หวังเสี่ยวลู่พยายามใหม่ยังคงพร่ำพูดอย่างเป็นกังวลไม่หยุดข้างหูเธอ

“หมอลานคะ เดือนที่แล้วคุณถูกร้องเรียนเรื่องพฤติกรรมทำให้คำปรึกษาทางจิตหลายครั้งเลยนะคะ”

“เพราะอะไรอีกล่ะ” หลานให้ชิงยังคงไม่ดึงสายตากลับมา

“มีคนไข้หญิงบอกว่าสภาพจิตใจเธอกำลังแย่ แต่แทนที่หมอลานซึ่งเป็นจิตแพทย์จะปลอบเธอ กลับบอกเธอว่าไม่ใช่เรื่องร้ายแรง เพราะทุกคนต่างก็มีอาการป่วยทางจิตกันทั้งนั้น”

“ไม่มันจะให้พูดยังไงล่ะ” หลานให้ชิงเอามือเท้าคาง “บอกว่าเคสเธอพิเศษมาก เพราะมีอาการป่วยทางจิตอย่างฉับพลัน”

หวังเสี่ยวลู่ “แล้วก็มีคนไข้บอกว่าคุณไม่ให้ความเคารพเรื่องความศรัทธาของผู้ป่วย เขาคุยเรื่อง *คัมภีร์ไบเบิล* กับคุณ แต่คุณกลับบอกว่าคุณเลิกอ่านชีวิตประวัติตั้งแต่จบจากโรงเรียนแล้ว”

“ฉันเคารพในความศรัทธาของคนไข้ แต่ฉันเป็นหมอ ถ้าอยากจะถูก *คัมภีร์ไบเบิล* ควรไปหาบาทหลวงดีกว่ามั๊ย”

หวังเสี่ยวลู่เลื่อนสายตาอ่านบรรทัดต่อไป “แล้วก็มีคนไข้บอกว่าทัศนคติในการให้บริการของคุณแย่มาก เพราะตลอดเวลาที่ให้คำปรึกษาคุณไม่พูดอะไรเลย เอาแต่นั่งสเกิร์ตซ์ภาพ”

“ก็เธอเอาแต่บ่นไม่หยุดว่าทำไมไม่จัดให้เธอพบผู้เชี่ยวชาญฉันไม่มีโอกาสได้พูดแทรกเลย ฉันเลยสเกิร์ตซ์ภาพฟู้อให้เธอแทน ไม่ดีเธอ” หลานให้ชิงเงยหน้า “ช่วยไปบอกพวกเขาด้วยนะ ต่อไปอย่าส่งคนไข้ของฟู้อมาให้ฉันอีก”

หวังเสี่ยวลู่พลิกกระดาษในมือ โนมตัวเข้าไปใกล้พาลงพูดเสียงเบาอย่างเป็นกังวล “หมอลานคะ ถ้ามีคำพูดว่า ‘ได้รับคำชมแบบถล่มทลาย’...อย่างคุณนี่ก็ต้องเป็น ‘ถูกติติงแบบถล่มทลาย’ เลยนะคะ”

หลานให้ชิงดึงกระดาษในมือหวังเสี่ยวลู่มาพลิกดู “คนไข้ที่ร้องเรียนว่ามีการจ่ายยาผิดนั้นไม่ใช่ของฉันนะ”

หวังเสี่ยวลู่หัวร้อนขึ้นมาทันที “นั่นมั๊ยล่ะ แบบนี้มันใส่ร้ายกันเห็นๆ

มิน่าตอนที่ฉันไปขอเอกสารร้องเรียนมาดู เป็นตายยังไงพวกเขาก็ไม่ยอมให้ฉันหันต้อ่งไปเอาจากห้องธุรการเอง”

“ถึงยังไงก็แเคียมตัวไปช่วยงาน หัวหน้าฉันกำลังเกณฑ์คนไม่ใช่เธอ บางทีเขาอาจคัดคนมีความสามารถสูงมาได้ เราก็จะได้มุ่งไปที่การรักษาผู้ป่วยจิตเวชเสียที” หลานไห้ซิงดึงสายตากลับมา กดเข้าวีแชตในมือถือ

ในวีแชตมีข้อความส่งมาจากคนเพียงคนเดียว...

ชื่อเหนียง [ฉันว่าปีนี้โรงพยาบาลจิตเวชของพวกเธอน่าจะทำเงินสักสองสามร้อยล้านสบายๆ เธอไม่ได้เป็นตำรวจเลยไม่รู้ เตี้ยนี่มีคนบ้าเต็มถนน ผอ.หิวเงินของพวกเธอต้องปลื้มแน่ ปีนี้เขาคงเตรียมเลื่อนตำแหน่งให้เธอ]

ชื่อเหนียง [ฉันมีलगสังหรณ์นะไห้ซิง ต่อไปเธอต้องป่วยเป็นโรคจิตขั้นรุนแรงแน่นอน...]

ชื่อเหนียง [หมอด้าบ...]

ชื่อเหนียง [ไห้ซิง พู้งนี้เราไปกินข้าวกันเถอะ ฉันได้ขึ้นเงินเดือนแล้ว ครั้งนี้กินงบนคณะห้าสิบหยวนเลย]

ข้อความสุดท้ายคือ [ก็ได้ คนละร้อยก็ได้ มากกว่านี้ไม่ได้แล้ว ฉันยังต้องเก็บเงินไว้แต่งเมีย แล้วก็หมอลูกส่งของพื้นเมืองจากอวิ้นหนานมาให้พวกเราด้วย ให้ฉันส่งไห้เธอเลยมัย]

หลานไห้ซิงตอบกลับ [ฝากขอบคุณหมอลูกแทนฉันด้วย แต่นายยังไม่รีบบอกพ่ออีกเธอวาระหว่างฉันกับนายมันเป็นไปได้ นายจะหลอกเขาไปอีกนานแค่ไหน ถ้าจะกินข้าว เอาไว้รอวันหยุดสุดสัปดาห์ว่างจริงๆ แล้วค่อยว่ากัน]

“หมอลหลานคะ ได้ยินว่าแผนกไห้คำปรึกษาจะแยกตัวออกไป แล้วหัวหน้าเราต้อ่งไปเป็นหัวหน้าแผนกด้วยมัย” หวังเสี่ยวลู่เจอประเด็นใหม่ให้พูดอีก

หลานไห้ซิงปรายตามองพยาบาลสาว หวังเสี่ยวลู่ก็เหมือนพวกสาวๆ ในโรงพยาบาลที่เกิดทุรนทุษาฟูชื่ออย่างไม่ลิมหลิมตา ก็เหมือนกับตัวเธอเมื่อก่อนนี้

หลานไผ่ซิง “ก็น่าจะนะ สกุลกุ่มเงินมหาศาลกับด้านการให้คำปรึกษาทางจิตไม่ใช่เหรอ” และคำหมายที่กำลังจะหมั่นกันของฟูซื่อก็เป็นลูกสาวคนเดียวของสกุลกุ่ม

“หมอลานคะ คุณว่าให้หัวหน้าเราไปคุยกับหัวหน้าจินทางนั้นหน่อยดีมั๊ยคะ ยังไงเขาก็ต้องคิดอยู่แล้วว่าหัวหน้าเราอาจไปเป็นหัวหน้าเขาวันใดวันหนึ่ง เหมือนที่โบราณว่า ไม่เห็นแก่หน้าสงฆ์ก็ต้องเห็นแก่หน้าพระ²” หวังเสี่ยวลู่ยังคงกังวลเรื่องเอกสารร้องเรียนพวกนั้น

หลานไผ่ซิงเก็บมือถือใส่กระเป๋าเสื้อกาวน์สีขาของตัวเองพลางถอนหายใจ หวังเสี่ยวลู่ไม่เข้าใจ ถ้าหัวหน้าจินเห็นแก่หน้าพระจริง เขาไม่มีทางเอาเรื่องที่คนไข้ร้องเรียนมาวางบนโต๊ะเธอ ทั้งที่เรื่องร้องเรียนทั้งหมดของเธอรวมกันยังร้ายแรงสู้เรื่องจ่ายยาผิดไม่ได้ด้วยซ้ำ

“จะให้จบแค่นี้หรือคะ” หวังเสี่ยวลู่เริ่มเด็ดปุดๆ “หมอลานไม่ถือไม่อื้อแบบนี้ พวกเขาจะคิดว่าคุณเป็นพวกรังแกง่ายนะคะ!”

หลานไผ่ซิงหันไปมองนอกหน้าต่างอีกครั้ง

หญิงคนหนึ่งในส่วนสวมแจ็กเก็ตผ้าทิวตีสีม่วงอ่อนแซมขาวประปรายเหมือนเกล็ดหิมะของซาแนล ผมยาวเคลือบไหล่ ในมือหิ้วถุงใส่กล่องข้าวที่ตัวเธอน่าจะฉีดน้ำหอมกลิ่นมัสก์ นั่นคือโคโคไนร์ของซาแนล

เธอก็คือกู่ไหวว ส่วนผู้ชายร่างสูงโปร่งสวมเสื้อกาวน์สีขาที่ยืนอยู่ข้างๆ เธอก็คือฟูซื่อ

พอสองคนมายืนอยู่ด้วยกัน ผู้ชายอ่อนโยนทรงภูมิ ผู้หญิงก็สวยหวานน่ารัก ช่างเป็นคู่รักที่ทุกคนในโรงพยาบาลพากันชื่นชม คนส่วนใหญ่ล้วนเห็นภาพสวยหรูของการจับคู่กันครั้งนี้

สายตาของฟูซื่อมองมาทางนี้ เหมือนกำลังมองมาที่อาคารที่หลานไผ่ซิงอยู่โดยไม่ได้ตั้งใจ

ไม่ต้องมองให้เห็นชัดๆ หลานไผ่ซิงก็รู้ว่าสีหน้าของเขาเป็นแบบไหน

คิ้วของเขายกสูงเล็กน้อย ดวงตาเรียวยาว ทำให้แววตาของเขาดูเก็บงำ

² เป็นสำนวนที่สื่อความหมายให้อีกฝ่ายนอนปรนให้เป็นพิเศษโดยเห็นแก่หน้าผู้หลักผู้ใหญ่ (หมายเหตุ : “พระ” ในที่นี้หมายถึงพระพุทธรูป)

ความนัย เวลาที่เขามองคุณพูด คุณจะรู้สึกว่าเขากำลังให้ความสนใจในตัวคุณคนเดียว...

ตอนที่หลานไห่ซิงถือประวัติส่วนตัวนั่งรอสัมภาษณ์อยู่ที่ทางเดินยาวนอกห้องทำงาน ได้ยินเสียงพยาบาลตะโกนเรียก “เบอร์รี่สิบเก้! เบอร์รี่สิบเก้! คือใครคะ”

หลานไห่ซิงจัดเสื้อเชิ้ตสีขาวบนตัวให้เรียบร้อยแล้วลุกขึ้น เดินเข้าไปในห้องทำงานห้องนั้น

ผู้หญิงที่ก้มหน้าอยู่สวมเสื้อกาวน์สีขาว สีหน้าเคร่งขรึม อันที่จริงเขาเป็นคนไม่ค่อยยิ้ม แต่กลับมีไม่กี่คนที่คิดว่าเขาเป็นคนเคร่งขรึม

ผู้หญิงเงยหน้าขึ้น “คุณก็คือคุณหลาน...”

เสียงพลันขาดท้วงไป ชั่วขณะที่ทั้งสองสบสายตากันราวกับกาลเวลาหยุดนิ่ง

ชั่วขณะนั้น หลานไห่ซิงเคยคิดว่ามันคือรักแรกพบ

แต่อีกสี่ปีต่อมา เธอจึงได้รู้ว่ามันเป็นแค่ความเข้าใจผิด

...

อยู่ๆ ฝนข้างนอกก็ตกหนักขึ้น หมอกฝนกลั่นตัวเป็นหยดน้ำร่วงลงมาตามชายคาราวกับสายไข่มุก ตกกระทบบันไดหินได้หน้าต่างเป็นเสียงตึงๆ กังวานในสีทองฟ้าพลันสว่างขึ้น เผยให้เห็นสีฟ้าจางๆ

ผู้หญิงกับกุ๊โหลวเดินมาทางอาคารสำนักงานด้วยกัน

กุ๊โหลวจะเอาข้าวเที่ยงมาส่งให้ผู้หญิงทุกวัน เรื่องนี้ทำให้บรรดาหมอหญิงและพยาบาลสาวหลายคนในโรงพยาบาลต่างตืออกซกหัวด้วยความเจ็บใจ ที่เห็นหัวหน้าผู้ก็ถูกสอยไปด้วยวิธีนี้! ดังนั้นในช่วงเย็นจึงมีพวกหมอและพยาบาลสาวหลายคนไปเรียนทำอาหาร

หวังเสี่ยวลูก็เป็นหนึ่งในนั้น เธอสมัครเรียนทำขนมอบแบบตะวันตก แถมยังเคยลากหลานไห่ซิงไปทดลองเรียนด้วยครั้งหนึ่ง

หลานไห่ซิงคิดว่าเรื่องความเจริญอาหารของผู้ชายเป็นแค่ข้ออ้างสำหรับผู้หญิงที่เขาถูกใจ ไม่อย่างนั้นช่วงสี่ปีที่ผ่านมาเธอก็เคยเรียนทำอาหารจีน

แต่สุดท้ายก็ไม่เห็นว่่าฟูซื่อจะยอมสยบให้เธอเลย

“หมอลาน” ภูโหรวทักเสียงนุ่ม

อันที่จริงเธอสุภาพกับทุกคนในโรงพยาบาล เวลาเจอใครก็มักยิ้มให้เสมอ
เธอยังหันไปยิ้มทักหวังเสี่ยวลู่ด้วย “เสี่ยวลู่ก็อยู่ด้วย”

ความเป็นมิตรอยู่ในระดับพอดี ไม่มากไม่น้อยเกินไป

หวังเสี่ยวลู่ยิ้มรับอย่างสุภาพ “วันนี้คุณภูเอาของอรอยอะไรมาให้
หัวหน้าเราคะ”

“แค่อาหารที่ทำกินกันในบ้านนะคะ” ภูโหรวตอบยิ้มๆ จากนั้นก็ไม่พูด
อะไรมากอีก เพียงแค่นั่งรอที่หน้าประตูเงียบๆ เธอไม่ได้คิดจะสานสัมพันธ์
อะไรกับหวังเสี่ยวลู่ และหวังเสี่ยวลู่ก็มีค่าแค่ให้เธอเอย่ทักทายแล้วจบไป

รู้กาลเทศะ อ่อนหวาน งามสง่า ใจกว้าง

หลานไห่ซิงคิดในใจ นี่ก็คือเหตุผลที่ฟูซื่อบอกว่า เขาหวังว่าฉันจะรู้จัก
ควบคุมตัวเอง ไม่ทำให้ภูโหรวลำบากใจ

ก่อนหน้านี้เขาจะพูดแบบนี้ หลานไห่ซิงเคยพยายามจะสู้ต่ออย่าง
ไร้เดียงสา แต่หลังจากเจอคำพูดนี้ เธอจึงได้เข้าใจว่าตัวเองแพ้ยับเยินมา
ตั้งแต่ต้น นี่คือการเตือนเงียบๆ ที่ภูโหรวมอบให้เธอ...เพราะความเชื่อใจ
ที่เปลี่ยนไปคือหลักฐานที่ดีที่สุดของการที่ผู้ชายเปลี่ยนใจไปมีรักใหม่

“นั่นหมอลานทำอะไรอยู่คะ” หวังเสี่ยวลู่ชี้ไปที่นอกหน้าต่างพลางถาม

หลานไห่ซิงหันไป เห็นผู้ชายสวมเสื้อกาวนสีขาวยืนอยู่นอก
หน้าต่าง มือหนึ่งถือร่ม อีกมือถือถุงมือยาง กำลังก้มหน้ามองไปรอบๆ

“ซู่จื่อฉิน คุณทำอะไรอยู่นะ” หลานไห่ซิงเปิดหน้าต่างออกไปถาม

ซู่จื่อฉินหันมาร้อง “อ้อ” แล้วตอบว่า “คนใช้ห้อง 312 บอกว่าตอน
ออกมาเดินเล่นเมื่อเช้า ทำสร้อยคอที่ถือไว้ในมือหล่น”

“ใช่คุณนายคนที่เวลาอาการกำเริบแล้วจะกัดคนรีเปล่าคะ” หวังเสี่ยวลู่
ถามเสียงเบา

หลานไห่ซิง “เธอทำตกตรงไหน”

“เธอบอกว่าทำตกลงไปในห้องน้ำ...” ซู่จื่อฉินชี้ที่อระบายน้ำสีขาวข้าง
อาคาร

หวังเสี่ยวลู่อุดพุดไม่ได้ “เธอวิ่งมาทำอะไรที่หน้าของโรงพยาบาลคะ”
ใบหน้าขาวหมดจืดของซูจื้อฉินฉายแววกระอักกระอ่วน “เธอคิดว่า
ในหน้าของเราจะมีปีศาจ”

หลานไห่ซิงชะงักหน้าออกไปนอกหน้าต่าง “คุณคิดว่ามันตกลงไป
ในท่อเธอ”

“ผมว่าเป็นไปได้มาก” ซูจื้อฉินบอก

พอพุดแบบนี้ก็มีพยาบาลหลายคนมามุงดู ซูจื้อฉินสวมถุงมือ เปิด
ฝาท่อระบายน้ำออก พวกเขาพยาบาลทำหน้าที่รังเกียจ “ชั้นหนาๆ ช่างได้มันคือ
อะไรคะ”

ซูจื้อฉินสวมถุงมืออย่าง แม้มปาก ยื่นมือลงไปควานหารอบหนึ่ง แต่
นอกจากเศษขยะเต็มมือ ก็ไม่เจออะไรเลย

กลิ่นเหม็นฉุ้งฉุ้งกระจาย พวกเขาพยาบาลแตกฮือ “หมอซูคะ เรียก
คนงานมาเถอะคะ”

หวังเสี่ยวลูู่เกะขอบหน้าต่าง “ฝนตกหนักขนาดนี้ ไม่แน่ว่าอาจถูกน้ำ
ชะหายไปแล้วก็ได้นะคะ”

“นั่นทำไงดี ในท่อนี้สกปรกมาก”

“ช่างมันเถอะ มันอาจถูกน้ำชะไปแล้วก็ได้”

พวกเขาพยาบาลพุดกันเจี๊ยวจ๊าว

หวังเสี่ยวลูู่ “จะได้อย่างไร ถ้าไม่มีส้วรอยคอเส้นนั้น คุณนายห้อง 312
ได้กินคนแน่!”

ระหว่างที่พวกเขาพยาบาลกำลังคุยกัน อยู่ๆ ก็มีคนสะกิดไหล่พวกเขา
ให้หันหลังไป พอพวกเขาพยาบาลหันไปก็พบว่า เป็นหลานไห่ซิง เธอนั่งลงยองๆ
ข้างซูจื้อฉิน มองลงไปใต้น้ำแล้วยื่นมือลงไป

ซูจื้อฉินรีบส่งถุงมือให้ แต่หลานไห่ซิงบอกว่า “ไม่ต้อง ใส่ถุงมือแล้ว
คลำหาไม่รู้เรื่องหรอก”

เธอยื่นมือลงไปควานหาใต้น้ำครู่หนึ่ง จากนั้นก็ดึงไม้กางเขน
เล็กๆ ที่ร้อยเชือกไนลอนขึ้นมา ถามว่า “ไซอันนี่รีเปลา”

“ใช่ๆ” ซูจื้อฉินโผล่อก

หวังเสี่ยวลูู่ให้ร้อง “หมอหลานจงเจริญ!”

หลานไให้ซิงเงยหน้า “รู้ว่าสกปรก ต่อไปก็อย่าทำอะไรต่อมิมอะไรทิ้งลงในอ่างล้างมืออีกนะ”

พวกพยาบาลรับคำเป็นเสียงเดียวกัน

ในห้องน้ำ หลานไให้ซิงใช้สบู่ล้างมือตัวเองซ้ำแล้วซ้ำอีก แม้แต่ซอกเล็บก็ยังล้างหลายรอบ

“หมอลานคะ ผอ.เชิญคุณไปพบค่ะ” หวังเสี่ยวลูชะงักหน้าเข้ามาในห้องน้ำ

“ไปเดี๋ยวนี้แหละ” หลานไให้ซิงรับคำพลางสะบัดน้ำออกจากมือ ตอนที่เธอกลับไปที่ห้องทำงานก็พบว่าฟู่ซื่อรอเธออยู่ สีหน้าของเขามิค่อยดีนัก “ไให้ซิง ผอ.เชิญคุณไปพบ”

“ทราบแล้วค่ะ” หลานไให้ซิงพูดจบก็สอดมือในกระเป๋าเสื้อกาวน์ แล้วขึ้นไปชั้นบน

นอกจากเรื่องหาทางสร้างรายได้แล้ว ผู้อำนวยการก็ใช้เวลาทั้งวันไปกับซาถั่วยหนึ่งและหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง หนังสือฉบับนี้ติดกับหนังสือตลกร้ายทั้งปี ถ้าวันไหนเขาเหลือบตาขึ้นมาทีไรจะต้องมีคนโชคร้าย ทั้งโรงพยาบาลนี้คนที่ไม่เคยขึ้นบัญชีดำของเขาน่าจะมีเพียงสองคน...คือศิษย์โปรดของเขา ฟู่ซื่อ กับหลานไให้ซิง

ด้วยเหตุนี้เธอก็ไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไมฟู่ซื่อถึงทำหน้าที่แบบนั้น แต่อยู่ต่อหน้าก็ไหว เธอไม่สะดวกจะถามรายละเอียด เพียงแค่สงสัยในใจ หรือคดีของจู่จิงฮุยจะมีอะไรเปลี่ยนแปลง หรือสกุลจู่จะยังยืนกรานดำเนินคดีกับฉัน? ตอนแรกสกุลจู่ซึ่งเป็นมหาเศรษฐีแทบจะฟ้องร้องทั้งโรงพยาบาลด้วยซ้ำ

ระหว่างที่กำลังคิดไปต่าง ๆ นานา หลานไให้ซิงก็ผลึกประตู่ไม่หันหน้าเข้าไปในห้องผู้อำนวยการ

ผู้อำนวยการยังคงประกองถ้วยชาลายครามอยู่ในมือเหมือนเดิม ตรงข้ามเขามีชายร่างผอมบาง ผมสีเทาเงินทั้งศีรษะ สวมแว่นตากรอบทอง มีผาดนักวิชาการเต็มเปี่ยม

“ท่านนี่คือศาสตราจารย์หลิวจากมหาวิทยาลัยเหร่งต้า” ผู้อำนวยการ

ขึ้นไปทางหลานไห่ซิง “ส่วนนี่คือหมอลานของโรงพยาบาลเรา”

“ศาสตราจารย์หลิว” หลานไห่ซิงยื่นมือไปจับมือกับเขาอย่างสุภาพ

ศาสตราจารย์หลิวเป็นศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาสมัยที่เธอเรียนอยู่ที่
ทรงดำ เขาเป็นนักการศึกษาที่มีชื่อเสียงและชื่นชอบคนมีความสามารถ

แต่เกรดที่เขาประเมินให้หลานไห่ซิงมักอยู่ระหว่าง C+ กับ C- เสมอ
แสดงให้เห็นว่าเธอไม่ใช่ศิษย์รักของเขา ยิ่งต่อมายังมีเรื่องคดีของจู่จิ่งฮุย
ก็ยิ่งเรียกได้ว่าเธอทำให้ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาเมืองหนึ่งของราชการคนนั้นต้อง
เสียหน้า ดังนั้นเมื่อได้มาเจอกันอีกครั้ง หลานไห่ซิงจึงคิดว่าอย่าพูดถึงเรื่อง
วาสนาพบพานเป็นดีที่สุด

ศาสตราจารย์หลิวมองหลานไห่ซิงด้วยสายตาซับซ้อนครู่หนึ่งก่อน
ยื่นซองเอกสารในมือให้ “ทางผมมีคดีหนึ่งต้องการขอความช่วยเหลือจาก
หมอลาน ทางตำรวจต้องการแพทย์ที่เข้าใจด้านจิตวิทยาและการสะกดจิต
เราเห็นว่าหมอลานเหมาะสมที่สุด”

หลานไห่ซิงยังไม่รับซองเอกสารไป เธอหันไปมองผู้อำนวยการ
ผู้อำนวยการขยับตัว มือประกองถ้วยชาลายครามขึ้นจับอย่างวางมัด
พอเหมาะ

“เป็นคดีอะไรที่ต้องการให้ฉันช่วยเหลือคะ” หลานไห่ซิงมุ่นคิ้วเล็กน้อย
เอ่ยปฏิเสธอย่างอ้อมค้อมและจริงใจ “ฉันเป็นแค่หมอตัวเล็ก ๆ ที่ไม่ได้มี
ประสบการณ์มากนัก และการช่วยตำรวจทำคดีที่ค่อนข้างซับซ้อนและต้อง
อาศัยความรับผิดชอบสูงแบบนี้...”

ศาสตราจารย์หลิวตัดบทเธออย่างอารมณ์ไม่ดี “ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณ
ถึงสอดมือเข้าไปในคดีของจู่จิ่งฮุย”

หลานไห่ซิงนั่งอยู่บนเก้าอี้ มือทั้งสองวางประสานกันบนตัก นิ้วของเธอ
เรียวยาวแต่ไม่ได้บอบบาง กลับให้ความรู้สึกที่ทรงพลัง “เป็นเพราะตอนนั้น
ความคิดของฉันยังไม่เป็นผู้ใหญ่พอ การที่ฉันไม่ได้เลื่อนตำแหน่งมาสี่ปีเพราะ
คดีนี้ เป็นเรื่องที่ทำให้ฉันได้คิดทบทวนตัวเองอย่างลึกซึ้ง”

ในที่สุดผู้อำนวยการก็เหลือบตาขึ้น “หลานไห่ซิง คดีของจู่จิ่งฮุยเกิดขึ้น
เมื่อครั้งปีก่อน”

หลานไห่ซิงเอ่ยต่ออย่างไหลลื่น “นี่เป็นผลพวงของการไม่คิดถึง ความ

ก้าวหน้าในช่วงสี่ปีของฉัน ฉันไม่อยากจะอีกสี่ปีต่อจากนี้ตัวเองยังอยู่ในตำแหน่งแพทย์ประจำบ้าน อีกอย่างไรโรงพยาบาลเรายังมีจิตแพทย์ที่เข้าใจเรื่องจิตวิทยาและการสะกดจิตอยู่อีกหลายคน อย่างเช่น หมอที่ประจำหน่วยผู้ป่วยวิกฤติขั้นสาม...หมอซู ซูจื้อฉินที่เป็นลูกศิษย์ของคุณ หมอฟู ฟูซื่อหัวหน้าของเรา ยังมี ผอ.หลิว แต่ละคนเก่งกว่าฉันทั้งนั้น”

ศาสตราจารย์หลิวเห็นว่างานหว่างคิวแทบยันเป็นรอยสามขีด เขาหันไปมองผู้อำนวยการ แต่เสียดายที่ผู้อำนวยการเอาแต่จิบชา ดังนั้นเขาจึงได้แต่สวดหายใจลึกแล้วบอกว่า “เพราะคดีนี้เป็นคดีที่หมอหลานมีความคุ้นเคยก็คือคดีสัตว์เลี้ยงฆ่าคนนั้น”

“ฉันเข้าใจว่าคดีนั้นไม่มีอะไรน่าสงสัยแล้วนะคะ” หลานไให้ซิงอดแปลกใจเล็กน้อยไม่ได้

ศาสตราจารย์หลิวพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “เรื่องนี้ผมเคยบอกคุณแล้วคนที่ศึกษาจิตวิทยาถ้าไม่ระวังให้ดีก็จะหลงทางได้ง่ายกว่าคนอื่น ในเมื่อคุณสนใจอาชญาวิทยาก็ยิ่งต้องระมัดระวัง”

หลานไให้ซิงเหนื่อยใจ เธอไม่เคยสนใจอาชญาวิทยาเลย เธอเป็นหมอที่รักษาผู้ป่วยจิตเวช แต่ตอนนี้เพราะโรงพยาบาลต้องการหารายได้เพิ่ม เธอยังต้องมาทำหน้าที่เป็นนักจิตวิทยารับเชิญอีกด้วย

การที่เธอเข้าไปมีส่วนร่วมในคดีนี้เป็นเพราะจู่เฉียวซื่อ เพื่อนวัยเด็กที่โตมาด้วยกันและตอนนี้เป็นตำรวจ เขาเป็นคนลากเธอลงน้ำ แต่แน่นอนว่าเธอไม่สะดวกที่จะบอกเรื่องเหล่านี้กับศาสตราจารย์หลิว

“ในนี้มีข้อมูลของฟานลี่ในคดีสัตว์เลี้ยง คุณยังไม่ได้อ่านอย่างจริงจังงั้นก็ลองไปอ่านดูดี ๆ เพราะคดีนี้คุณต้องไข” ศาสตราจารย์หลิวยื่นซองเอกสารให้อีกครั้ง

หลานไให้ซิงไม่อยากจะเข้าร่วมในคดีฆาตกรรมที่ไม่ได้รับค่าล่วงเวลา ขณะกำลังจะปฏิเสธ มือถือในกระเป๋าที่ตั้งขึ้นสองครั้ง เธอหยิบออกมาดู พบว่ามีข้อความในวีแชต

ชื่อเหิงยง [ไให้ซิง คินนี้ฉันมีคดีร้อนสุด ๆ อยากให้เธอมาช่วย เธอว่างมั๊ย]

ร้อนสุด ๆ อีกแล้ว จะร้อนสุด ๆ อะไรเยอะเยอะ นายเป็นเทพเจ้าเตาไฟ กลับชาติมาเกิดหรือไง

หลานไ้ซิงถอนหายใจยาวอยู่ในใจ เลี้ยวริมฝีปาก ยัดมือถือใส่กระเป๋า “ทางผู้ใหญ่บอกรึเปล่าคะว่าอยากให้ฉันช่วยเรื่องอะไร”

“ไม่มี หลัก ๆ คือให้คุณไปที่นั่นก่อน แล้วทางตำรวจจะบอก รายละเอียดกับคุณเอง” ศาสตราจารย์หลิวยื่นซองเอกสารให้อีกครั้ง “แต่ก่อนไปคุณต้องอ่านข้อมูลนี้อย่างละเอียด”

หลานไ้ซิงคิดเล็กน้อยก่อนถาม “แล้วเรื่องคำตอบแทนคิดยังไงคะ”

“คำตอบแทน?”

“คะ ค่าล่วงเวลาของแพทย์ในโรงพยาบาลเราคืนละไม่กี่สิบโค้ว แต่ถ้าคำนวณตามเกณฑ์ของแผนกให้ค่าปรึกษาทางจิตของเราก็จะสูงกว่า คือ ชั่วโมงละแปดร้อยโค้ว” หลานไ้ซิงพูดอย่างตรงไปตรงมา

ผู้อำนวยการที่ตั้งหน้าตั้งตาตีพิมพ์เริ่มมีท่าที่ตอบสนองในที่สุด เขาเหลือบตาขึ้น หัวเราะซ่า ๆ “ศาสตราจารย์หลิวรู้ว่าจิตแพทย์ของเราเงินน้อย ไม่มีทางเอาเปรียบคุณหรอก อีกอย่าง หรงต้า...ก็ไม่ใช่ขาดเงิน”

ศาสตราจารย์หลิวสวดหายใจลึก “เลียบจิตวิทยาของเราตั้งใจทำคดีนี้เป็นโปรเจกต์พิเศษ เราจะจ่ายให้ทางโรงพยาบาลและหมอหลานไ้ซิงด้วยเงินจากงบประมาณโครงการ”

“ขอบคุณศาสตราจารย์หลิวค่ะ” หลานไ้ซิงรับซองเอกสารไปทันที แล้วหันหลังออกจากห้องไปอย่างรู้กาลเทศะ

ออกจากห้องผู้อำนวยการมา หลานไ้ซิงจึงเพิ่งรู้ว่าฝนข้างนอกหยุดตกแล้ว รวากับฝนที่ตกหนักก่อนหน้านี้เป็นเหมือนเสี้ยวแสงที่วูบผ่านไปอย่างรวดเร็ว อากาศปล้นกลับมาสดใส แดดจัดจ้าจนลืมตาแทบไม่ขึ้น

ศาสตราจารย์หลิวกำลังปิดบังอะไรบางอย่าง เธอสัมผัสได้จากภาษากายที่ลูกกลนของเธอ สิ่งที่ทำให้ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาไม่สงบได้คืออะไร เธอเดาไม่ออก แต่คงไม่ใช่เรื่องดีแน่นอน ดังนั้นถ้าเธอไม่เอาเงินก็ขาดทุนแล้ว

ตอนที่หลานไ้ซิงลงมาจากชั้นบนก็เจอภูโหรวกับพูซื่ออีกครั้ง

สองคนกำลังคุยกับหัวหน้าเงินแผนกให้ค่าปรึกษาทางจิตวิทยา ทุกครั้ง

ที่กุ๊โหวรเข้ามาที่นี้ หัวหน้าฉินจะโผล่มาที่นี้ด้วยภายในไม่ถึงสิบนาที

และวันนี้เขาก็มาจริง ๆ

แม้หัวหน้าฉินจะไม่หนุ่มเท่าฟูซื่อ แต่ก็ถือว่าเป็นผู้ชายหล่อคนหนึ่ง ผู้ชายวัยสี่สิบแต่ยังดูแลตัวเองได้ดีอย่างเขามีอยู่ไม่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาให้ความสำคัญกับเสื้อผ้าหน้าผมมาก สุนัขที่ตัดพอดิตัวของเขาดูเนียนกว่า เลื่อนกาวนีสีขาวของฟูซื่อเยอะ ประกอบกับที่เขาเป็นคนเก่งในการผูกมิตรกับผู้คน เข้าใจความคิดของคนอื่น ดังนั้นจึงเป็นที่ชื่นชอบมากในโรงพยาบาล

กุ๊โหวรยิ้มน้อย ๆ ไม่ได้วางตัวเกรงอกเกรงใจหรือให้ความสนทสนม เป็นพิเศษ

ฟูซื่อพูดด้วยสีหน้าบึ้งตึง “ให้ซิงไม่ใช่คนแบบนั้น...” แต่แล้วก็หยุดชะงัก เมื่อเห็นหลานไห้ซึ่งเดินลงบันไดมา

“ให้ซิง ไปพบผอ.มาแล้วหรือ” หัวหน้าฉินโบกมือให้หลานไห้ซึ่งอย่างเป็นกันเอง

“คะ ศาสตราจารย์หลิวมา ผอ.เลยให้ไปช่วยเรื่องการทดลองทางจิตวิทยา” หลานไห้ซึ่งสอดมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อกาวนีส

“ศาสตราจารย์หลิว? คณบดีสาขาจิตวิทยาคลินิกของหรงต้า ผู้เชี่ยวชาญด้านอาชญาวิทยาของกรมตำรวจนะหรือ” หัวหน้าฉินร้ายประวัติของศาสตราจารย์หลิวออกมาอย่างยกย่องเทิดทูนทันที

“หัวหน้าฉินความจำดีจังคะ” หลานไห้ซึ่งถอนหายใจด้วยความชื่นชม จากนั้นก็หันไปยิ้มให้กุ๊โหวรกับฟูซื่อ “ฉันขอยืมของสองอย่างจากคุณกุ๊กับหัวหน้าได้รึเปล่าคะ”

“อะไร” ฟูซื่อมุ่นคิ้วเล็กน้อย

“มือถือของหัวหน้า...” หลานไห้ขมขื่นให้กุ๊โหวร “กับน้ำหอมโคโคเนอร์ ในกระเป๋าคุณกุ๊ ขอยืมหน่อยนะคะ”

คนละเอียดอ่อนอย่างกุ๊โหวรไม่มีทางปล่อยให้ตัวเองดูไม่สมบูรณ์แบบ เวลาอยู่ต่อหน้าฟูซื่อ เธอจะต้องเติมเครื่องสำอาง และฉีดน้ำหอมอีกครั้งก่อนลงจากรถแน่

ฟูซื่อลั้งเลเล็กน้อยก่อนหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋า ส่วนกุ๊โหวร ก็ก้มลงหยิบน้ำหอมจากในกระเป๋าถือของเธอ

“ช่วยฉันถือมือถือของหัวหน้าฟูไว้หน่อยค่ะ” หลานไห่ซิงรับมือถือมา แล้วส่งต่อให้หัวหน้าฉินพลางยิ้มน้อยๆ

แน่นอนว่าหากหัวหน้าฉินไม่รับเกียรตินี้ก็เท่ากับเสียมารยาท แต่สิ่งที่ตามมาในเวลาต่อมากลับทำให้เขาจับไม่ได้ เพราะหลานไห่ซิงฉีดน้ำหอมของ กุ๊โหววใส่ตัวเขา

หัวหน้าฉินจึงใจทำสีหน้าย่ำแย่ “หมอลาน คุณต้องเขียนคำชี้แจง ให้ผมด้วยนะ ไม่งั้นผมเข้าบ้านไม่ได้แน่”

พวกหมอกับพยาบาลที่ยืนอยู่ตรงทางเดินพากันหัวเราะ หลานไห่ซิง ยิ้มน้อยๆ “แน่นอนค่ะ”

“ยังต้องเดินอีกไกลมัย” หัวหน้าฉินถือมือถือเดินเข้าไปในสวนดอกไม้พลง หันมาร้องถาม

“ไปอีกหน่อยค่ะ” หลานไห่ซิงร้องตอบอย่างสบายๆ

หัวหน้าฉินส่ายหน้าอย่างจนใจ เดินไปข้างหน้าต่อจนถึงกลางสวน

หลานไห่ซิงหยิบมือถือของตัวเองออกมาจดหมายเลข 1 แล้วหมายเลข โทรศัพท์มือถือของฟูซื่อก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

ฟูซื่อมีเสียงเรียกเข้าพิเศษสำหรับหลานไห่ซิงคนเดียว... *โครเอเซียน แรปโซดี*³ นั่นเป็นเพลงที่หลานไห่ซิงแอบตั้งไว้เอง ฟูซื่อเป็นคนที่ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นเขาจึงจำไม่ได้ว่าต้องเปลี่ยนเสียงเรียกเข้านี้ด้วย

หลานไห่ซิงกดปุ่มโทร.ออก

น้ำหอมโมโคไนร์ กับเพลง *โครเอเซียนแรปโซดี* และตำหวง

เมื่อเสียงเปียโนดังกระชั้นขึ้นมา หมอบ้านสี่เหลี่ยมขนาดกลางตัวหนึ่ง ก็วิ่งออกมาจากป้อมยามตรงลานจอดรถข้างสวนดอกไม้ มันอ้าปากกระโจนใส่ หัวหน้าฉินที่ยืนอยู่กลางสวน แม้จะเป็นหมอบ้านสี่เหลี่ยมขนาดกลางแต่ก็ทำให้ หัวหน้าฉินตกใจจนร้องลั่นได้

หัวหน้าฉินผู้ว่างมาดหล่อเสมอแผ่ร้องลั่นวิ่งวนอยู่ในสวนสุดชีวิต

³ *Croatian Rhapsody* อัลบั้มปี 2015 ของแมกซิม เมอร์วิซา (Maksim Mrvica) นักเปียโนชาวโครเอเชีย

ตำหวงวิ่งไล่ตามกันเขาไปติดๆไม่หยุด ทำเอาทุกคนมองกันอย่างตกตะลึง

ลุงก้าวรีบออกจากบ่อมายามาตะโกนไล่ แต่มันก็ไม่หยุด

ตำหวงวิ่งไล่จนเพลงในมือถือที่หัวหน้าฉินถืออยู่จบลงจึงหยุดยี่น
ลั่นห้อย มองหัวหน้าฉินที่หกหล่นหน้าที้มลงไปแปลงดอกไม้ด้วยความ
ประหลาดใจ

หลานไห่ซิงหยิบใส่กรอกอันหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อกาวนิโยนให้
ตำหวง แล้วหันไปอธิบายให้กู่ไหวรที่อยู่ข้างๆ ฟังอย่างใจเย็น “นี่เป็นการ
ทดลองทางจิตวิทยาตามทฤษฎีการวางเงื่อนไขของปีฟลอฟ⁴ เมื่อสุนัขได้รับ
สิ่งเร้าแบบมีเงื่อนไขบางอย่าง มันจะตอบสนองในลักษณะที่ค่อนข้างตายตัว
ก่อนหน้านั้นมีคนใช้ประโยชน์จากวิธีนี้เพื่อให้สุนัขกัดคอกหอยของเจ้าของมัน”

กู่ไหวรหน้าซีด เธอพยายามเต็มที่ที่จะรักษาท่าที่สงบนิ่งไว้ แต่เมื่อที่จับ
กระเป๋าแน่นเผยให้เห็นความกลัวในใจเธอ

คิดว่าเธอคงได้รับคำเตือนจากฉันแล้วเหมือนกัน...หลานไห่ซิงคิดในใจ

“หลานไห่ซิง!” ฟู่ซื่อตวาดเสียงเซียว

คนงานรีบดึงหัวหน้าฉินลุกขึ้นมาจากพื้นดิน หลานไห่ซิงยกมือตะโกน

ว่า “ช่วยเอามือถือของหัวหน้าเรามาให้ด้วย ขอขอบคุณค่ะ”

คนงานคนหนึ่งวิ่งเหยาะๆ เอามือถือมาส่งให้ หลานไห่ซิงรับมาแล้ว
เลื่อนหائبันทักการโธ...ของตัวเอง จากนั้นกดปุ่มมลบบ บนหน้าจอบราวกฎ
ข้อความเพื่อให้ยืนยันการลบ

หลานไห่ซิงมองข้อความแจ้งแล้วกดปุ่มตกลง จากนั้นเงยหน้ามองฟู่ซื่อ
ฟู่ซื่อไม่เคยแสดงอารมณ์ออกมา แต่ตอนนี้เขากำลังโมโหจนมือสั่น
หลานไห่ซิงคิดในใจ *ต่อไปจะไม่ใช่แบบนี้อีก เพราะต่อไปเขาจะ
สามารถไขว่คว้าความสุขที่เขาต้องการได้อย่างมั่นคง*

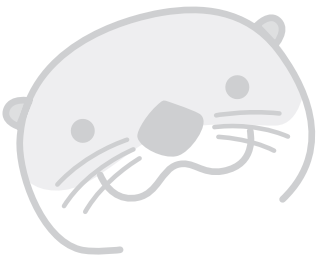
เธอหย่อนมือถือใส่กระเป๋าของฟู่ซื่อ

กริ่งพักเที่ยงดังขึ้นได้เวลาพอดี

⁴อีวาน เปโตรวิช ปีฟลอฟ (Ivan Petrovich Pavlov ค.ศ. 1849 - 1936) นักจิตวิทยา
และนักประสาทวิทยาชาวรัสเซีย ผู้ศึกษาและทดลองทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical
Conditioning)

หลานไห้ซิงหันหลังเดินกลับไปห้องทำงาน ตอนเดินผ่านหวังเสี่ยวลู ก็เห็นอีกฝ่ายกำลังจ้องเธอตาโต

หลานไห้ซิงยิ้ม คนที่เข้ามาใหม่ทุกคนแม้จะไม่มีโอกาสได้ทำความรู้จัก ผู้ซื้ออีกครั้ง แต่พวกเขามีโอกาสได้ทำความรู้จักหลานไห้ซิงใหม่เสมอ

ทดลองอ่าน

2

ชายที่มีรอยสักที่หลัง

ทรงเงิง เป็นเมืองโบราณที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานนับพันปี ต่อให้รูปโฉมจะเปลี่ยนไปชนิดพลิกหน้ามือเป็นหลังมืออย่างไร แต่กลิ่นอายดั้งเดิมก็ยังคงอยู่ ยกตัวอย่างเช่นความเอื่อยเฉื่อย

จังหวะของเมืองเป็นไปอย่างเนิบช้า ด้วยเหตุนี้ธุรกิจประเภทร้านน้ำชา และผับบาร์จึงเฟื่องฟูเป็นพิเศษ

พระอาทิตย์กำลังตกดิน สายลมที่เจือไอชื้นหลังฝนตกให้ความรู้สึกเย็นเยียบจับกระดูกเล็กน้อย

หลานไห่ซึ่งกระซิบผ้าพันคอแน่นขึ้นตามสัญชาตญาณ เห็นชายหนุ่มที่ยืนสูบบุหรี่อยู่ตรงปากตรอกโคมมือให้

เขามีรูปร่างผอมสูง แจ็กเก็ตแบบลำลองที่สวมอยู่ดูเหมือนแขนอยู่บนตัว สวมกางเกงยีนขาดๆ ผมหน้าม้ายาวปรกคิ้ว แต่งตัวดูนักเลงมาก แต่กลับดูดีมีเสน่ห์

ไม่ว่าใครที่เห็นหนุ่มฉิวชิวครั้งแรกจะต้องคิดว่าเขาทำงานเป็นบาร์เทนเดอร์น้อยคนที่จะคิดว่าเขาเป็นตำรวจ

“เรื่องอะไร คดีอะไรร้อนสุดๆ!” หลานไห่ซึ่งถาม

“เธอหนาวมั๊ย ดื่มน้ำอะไรร้อนๆ สักแก้วก่อนมั๊ย”

หลานไห่ซึ่ง “ไม่ต้องมาประจบ มีอะไรก็รีบพูดมา ไม่ต้องอ้อมค้อมววน”

“ก็เรื่องคดีสัตว์เลี้ยว นั่นแหละ จะปิดคดีได้อยู่แล้ว อยู่ๆ ก็บอกว่า มีผู้บังการอีกคน เหมือนพันต้นไฟแล้วแตกหน่อขึ้นมาใหม่...”

“มีคนบังการ? ใคร”

“ฉันก็ยังบอกได้ไม่แน่ชัด รอก่อน...หัวหน้ามาแล้วเขาจะคุยกับเธอ”

หลานไต้ซึ่งปริศนาคงอย่างอดไม่ได้ “ฟางรู่ยเสียงมาแล้วนายยังจะเรียกฉันมาอีก?!”

“ฉันก็ทำอะไรไม่ได้เหมือนกัน ใครจะรู้ว่าอยู่ๆ คดีนี้ก็ซบซ้อนขึ้นมา”
ฉู่เฉียวชื่ออัดควันบุหรีด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ

“ฉันบอกนายก็หนแล้วว่าอย่ากระดกนิ้วแบบนี้” หลานไต้ซึ่งมองมือเขา
ฉู่เฉียวชื่ออัดควันบุหรีทั้ง สะบัดมือตัวเอง “พอเห็นเธอโมโห
ฉันก็เลยลน พอลนนิ้วมันก็กระดกเอง”

“ฉันเคยบอกนายแล้ว ในใจผู้ชายที่ใกล้จะสามสิบอย่างนายมีเด็กสาว
อายุสิบสาม”

ฉู่เฉียวชื่อพูตอย่างหน้าไม่อาย “ไม่เด็กขนาดนั้นมั้ง”

เห็นหลานไต้ซึ่งเริ่มอารมณ์ดีขึ้นแล้ว ฉู่เฉียวชื่อจิ่งโหม่ตัวเข้าไปพูด
ใกล้ๆ “คดีฉู่จิ่งฮุย รู่ยเสียงจู้จี้เกินไป ฉันก็ไม่ค่อยพอใจเหมือนกัน ทำให้
ถึงสะกดจิตผู้ต้องสงสัยไม่ได้! แต่เขาก็เป็นคนแบบนี้แหละ จริงจังกับหลักการ
แบบเอาเป็นเอาตาย หนึ่งคือหนึ่ง สองคือสอง แต่เขาไม่มีทางช่วยสกุลจู่
เล่นงานเราจริงๆ รอก”

หลานไต้ซึ่งสุดทายเป็นใจลึก เห็นผู้ชายคนหนึ่งบุคลิกดูผิดแผกมาก ๆ เดิน
ออกมาจากตรอก เขามีรูปร่างสูงใหญ่ คิ้วคมเรียว ดวงตาเป็นประกาย
รูปหน้าเหลี่ยม เครื่องหน้าคมสันเหมือนรูปสลัก

เสียดายที่ผู้ชายมาดกว่าคนนี้มีนิสัยเหมือนแมวแก่ หลานไต้ซึ่งคิดในใจ

เขาก็คือฟางรู่ยเสียง หัวหน้าของฉู่เฉียวชื่อ

ฟางรู่ยเสียงเหมือนแมวที่ถ้าในบ้านไม่มีหนู เขาก็จะไม่ขยับตัว นั่งนิ่ง ๆ
มองทุกสิ่งบนโลกด้วยสายตาสงสัย ดังนั้นหลานไต้ซึ่งจึงแอบเรียกเขาลับหลังว่า
“แมวแก่” และความจริงเธอก็ไม่อยากสูงลิ้นกับเขาเลย

ฉู่เฉียวชื่ออู้อักหลานไต้ซึ่งมาตั้งแต่อายุสิบหก ดังนั้นแค่มองตาก็รับรู้
ได้ว่าเธอกำลังไม่พอใจ ฉู่เฉียวชื่อจิ่งส่งสายตาใส่ชื่อทำหน้าที่แล้วอนให้เธอ

“หมอลาน ต้องรบกวนคุณอีกแล้ว”

“ไม่เป็นไรค่ะ ไม่คิดว่าคุณตำรวจฟางจะมา มีนาเสาไฟฟ้าแถวนี้ถึงได้เจียบวังเวง”

ฟางรู่ยเสียงเหมือนจะฟังไม่ออกว่าหลานให้ซึ่งกำลังแตกตัน “วันนี้เจียวชื่อเรียกหมอลานมาเรื่องอะไร หมอลานรู้แล้วใช้มัยครับ”

“รู้แล้วค่ะ คดีสัตว์เลี้ยงฆ่าคนใช้มัยค่ะ”

“ครับ เรื่องการทดลองทฤษฎีของบ๊อฟฟอนั้น” ฟางรู่ยเสียงถาม “ศาสตราจารย์หลิวส่งข้อมูลให้หมอลานแล้วใช้มัยครับ”

“ข้อมูลเกี่ยวกับฟานลี่ฉันอ่านมาหมดแล้วค่ะ” หลานให้ซึ่งตอบอย่างรวดเร็ว

“หมอลานมีความเห็นอื่นเกี่ยวกับคดีนี้มัยครับ”

“เรื่องนี้ก็พิสูจน์ให้พวกคุณเห็นแล้วไม่ใช่หรอคะ เมื่อสัตว์ถูกกระตุ้นให้สร้างความเชื่อมโยงระหว่างสถานการณ์กับการตอบสนอง มันก็จะเกิดพฤติกรรมสะท้อนกลับแบบมีเงื่อนไข การทำให้สุนัขกัดเจ้าของตัวเองตายใครก็ตามที่มีโอกาสควบคุมสถานการณ์นี้ คนคนนั้นก็คือฆาตกร”

“ก่อนที่จะเสียชีวิต ผู้ตายไปทำผมและใช้น้ำยาย้อมผม ดังนั้นข้อสรุปของหมอลานก็คือ มีคนจงใจฝึกสุนัขตัวนั้นให้มีปฏิกิริยาตอบสนองแบบมีเงื่อนไข กระตุ้นให้มันกัดคอคนเมื่อได้กลิ่นน้ำยาย้อมผม”

“ถูกต้องค่ะ”

“ดังนั้นช่างผมที่เช่าห้องของผู้ตายเพื่อเปิดร้านทำผม และในที่สุตก็เป็นคนทำผมให้เขาจึงเป็นฆาตกร”

“มีปัญหอะไรรีเปล่าคะ” หลานให้ซึ่งถาม

“แต่...” ฟางรู่ยเสียงเจียบไปเล็กน้อย “ฟานลี่มีพื้นเพเป็นคนบนเขาเปิดร้านทำผมเล็กๆ ไม่ได้มีความรู้ นิสัยรักสันโดษ เขาจะคิดวิธีฆ่าคนแบบนี้ได้ยังไง หมอลานไม่สงสัยประเด็นนี้เลยหรอครับ”

หลานให้ซึ่งพูดเสียงเรียบ “ฉันไม่ได้ชี้สงสัยขนาดนั้น พูดอีกอย่างคือมันเป็นเรื่อง ตำรวจอย่างพวกคุณควรสงสัยไม่ใช่หรอคะ”

“จากการตรวจสอบอย่างละเอียด เราพบใบเสร็จจากร้านมินิมาร์ทใบหนึ่งที่ฟานลี่เก็บไว้เมื่อสองเดือนก่อน” ฟางรู่ยเสียงชี้ไปที่ร้านมินิมาร์ท

ฝั่งตรงข้าม แล้วยื่นมือถือของตนให้หลานไให้ซิงดู

“บุหรืหนึ่งซอง” หลานไให้ซิงมองมือถือ

“บุหรืไม่มียี่ห่อ ไม่มีโลโก้”

“เดี๋ยวนี้อยังมีบุหรืแบบนี้ขายอยู่อีกหรือคะ”

“โรงงานทำบุหรืปลอมยังทำอยู่ บุหรืแบบนี้มีกลุ่มลูกค้าที่แน่นอน ตามร้านชำเล็ก ๆ มีนิมาร์ทบางแห่งจะมีขาย”

“เขาสูบบุหรืจัดเธอ” หลานไให้ซิงถาม

“แต่ฟานลี่ไม่สูบบุหรื ตอนที่เรามาไบเสริจนี่ให้เขาดู เขาแปลกใจมาก เพราะในความทรงจำเขา เขารู้สึกว่าสิ่งที่ตัวเองซื้อคือมิด ไม่ใช่บุหรื”

หลานไให้ซิงมุ่นคิ้วเล็กน้อย ฟางรู่ยเสียงเอ่ยเสริม “จากการตรวจสอบของเนี่ยวซื่อและภาพจากกล้องวงจรปิดของนิมาร์ท ยืนยันว่าเขาซื้อบุหรืหนึ่งซองจริง ๆ ไบเสริจนี่ฟานลี่เก็บไว้ในกล่องที่เขาเก็บรูปถ่ายครอบครัว ซึ่งก็หมายความว่า ถึงเขาจะนึกไม่ออก แต่จิตใต้สำนึกของเขารู้ว่าไบเสริจนี่มีความสำคัญต่อเขามาก ศาสตราจารย์หลิวทำการสะกดจิตเขา ทำให้เขาฟื้นความทรงจำขึ้นมาได้สองอย่าง และพูดออกมาอย่างชัดเจนสองคำ คำแรกคือ ‘ค่าตอบแทน’ คำที่สองคือ ‘ไม้ขีดไฟ’”

ลมที่ปากตรอกพัดแรงขึ้น ราวกับจะพัดผ้าพันคอของหลานไให้ซิงหลุดออกไป เธอต้องยื่นมือไปจับผ้าพันคอไว้ “มีคนรับบุหรืหนึ่งซองเป็นค่าตอบแทน สอนวิธีฆ่าคนให้ฟานลี่ และเขาใช้ไม้ขีดจุดบุหรื แสดงว่าที่เขาก่อนจะพบฟานลี่ก็คือ...”

หลานไให้ซิงหันไปทางทิศทางลม “พับบลู”

ในยุคสมัยใหม่ที่มีไฟฟ้าใช้กันทุกครัวเรือน ไม้ขีดไฟเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยมีใครใช้แล้ว แต่ในพับบลูที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่กิโลจะมีถ้ำไม้ขีดไฟวางอยู่ทุกโต๊ะ

“คนคนนั้นไม่เพียงมีความรู้เรื่องจิตวิทยา แต่มีความเป็นไปได้อีกมากว่าจะเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสะกดจิตด้วย ดังนั้นเราก็เลยต้องเชิญมี้อาชีพสักคนมาเป็นตาให้เรา ศาสตราจารย์หลิวอายุค่อนข้างมาก และเป็นคนมีชื่อเสียง หากเขาไปที่พับบลูก็กลัวว่าจะทำให้คนคนนั้นรู้ตัวได้ หมอหลานค่อนข้างคุ้นเคยกับคดีนี้ เราจึงจำเป็นต้องรบกวนคุณอีกครั้ง” ฟางรู่ยเสียงพาหลานไให้ซิง

เดินไปที่รถตู้ “ตามแผนเดิมของเจียวซื่อคือเขาจะไปเป็นเหยื่อล่อ แต่...”

หลานไห่ซิงเอ่ยต่อจากเขา “ความสนุกของเขาไม่ได้อยู่แค่การช่วยคนไอคิวต่ำฆ่าคนด้วยวิธีที่ชาญฉลาด แต่ยังสนุกกับการได้เห็นตำรวจถูกปั่นจนหัวหมุน เขาอาจปั่นเบี่ยนอยู่แถวๆที่เกิดเหตุ และให้ความสนใจเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังนั้นจึงเป็นไปได้มากกว่าเขาจะจำจู่เจียวซื่อซึ่งเป็นตำรวจที่รับผิดชอบคดีนี้ได้”

ฟางรู่ยเสียงพยักหน้า ยืนรูปถ่ายใบหนึ่งให้เธอ “เพราะแบบนี้แหละครับ เราเลยต้องเปลี่ยนคน เธอไม่ใช่ตำรวจ แต่หมอลานก็รู้จักเธอเหมือนกัน”

หลานไห่ซิงยอมรู้จักผู้หญิงในรูปถ่าย เธอเป็นสายของจู่เจียวซื่อ มีฉายาว่าตัลลี่ฮวา แต่ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับคดีสะเทือนขวัญ “ฆ่าฆ่าแหละศพอเมริกันเรต้า”¹ หลักๆ เป็นเพราะเธอสวยจัดและชอบแต่งหน้าเข้ม

ตัลลี่ฮวาเป็นพนักงานขายเหล้าที่วนเวียนอยู่ในย่านผับบาร์ ดูเหมือนผู้หญิงอกใหญ่ไร้สมอง แต่ความจริงแล้วเธอฉลาดมาก สิ่งที่เธอเก่งที่สุดคือเล่นละคร แต่มีครั้งหนึ่งที่เล่นเลยเถิดจนพลาดท่าเข้า สุดท้ายได้จู่เจียวซื่อช่วยไว้

ฟางรู่ยเสียงยกมือเคาะกระจกรถ ประตูรถเปิด ตำรวจชายคนหนึ่งลงจากรถ ยืนก้มมองใบหนึ่งให้ฟางรู่ยเสียง ฟางรู่ยเสียงเปิดกล่อง ข้างในมีต่างหูหนึ่งข้าง เขาส่งต่อให้หลานไห่ซิง “นี่เป็นเครื่องดักฟัง เมื่อเจอเป้าหมาย ให้คุณเคาะต่างหู เคาะยาวติดกันสามครั้ง เคาะสั้นหนึ่งครั้ง และอย่าทำอะไรบู่มบ่าม”

หลานไห่ซิงถาม “คุณแน่ใจได้ยังไงว่าเขาจะมา”

ฟางรู่ยเสียงส่ายหน้า “ไม่แน่ใจ แต่วันนี้เราประกาศการจับกุมตัวฟานลี่แล้ว ให้สื่อมาทำข่าวเพื่อแฉลงว่าคดีลี้ลับนี้เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม”

¹ หรือ Black Dahlia เป็นฉายาหลังจากเสียชีวิตของเอลิซาเบท ชอร์ต (Elizabeth Short) ซึ่งเป็นหญิงชาวอเมริกันที่ถูกฆาตกรรมฆ่าและศพ และการตายของเธอยังเป็นคดีปริศนามาจนถึงทุกวันนี้ ฉายา Black Dahlia มาจากพฤติกรรมแปลกประหลาดของเธอในชีวิตช่วงหลังที่มักแต่งหน้าลึกลับซ่อนพื้นขาวหนาตะโตะ ทาปากลิ้นเข้มๆ เหมือนคนตาย ไว้ผมยาว ใส่ชุดดำ ช่วงที่เธอเสียชีวิตเป็นช่วงที่ภาพยนตร์เรื่อง *Blue Dahlia* กำลังฉาย บรรดาสื่อจึงตั้งฉายานี้ให้เธอจากประวัติที่สืบค้นมาประกอบเนื้อหาข่าว

หลานไห่ซิงเข้าใจทันที

พ่ายแพ้! ถ้าหากคนคนนั้นเป็นมือฉกาจ เขาอาจรู้สึกไม่ยอมแพ้ถึงขั้นรู้สึกว่าเป็นความอับยศ และมันอาจกระตุ้นให้เขาทำซ้ำแบบเดิม เลือกเป้าหมายใหม่ แล้วเริ่มเกมการฆ่าใหม่ที่ซับซ้อนขึ้นกว่าเดิม

เหมือนหากกระดาดขาวแผ่นใหม่มาวาดภาพใหม่อีกครั้ง

หลานไห่ซิงพยักหน้า รับต่างหามา

“ไห่ซิง เราจะอยู่ข้างนอก ถ้าพบอะไรแจ้งเราทันที” หลังจากเดินไปได้สักระยะ ฐู่เฉียวชื่อก็กระซิบข้างหูเธอ “ห้ามเสียงเด็ดขาด แผ่นได้ก็แผ่นเลยนะ!”

นี่ทำให้หลานไห่ซิงนึกขำ แต่ติดที่ฟางรู่ยเสียงอยู่ห่างออกไปไม่ไกล เธอจึงได้แต่ใส่ต่างหูที่ติดเครื่องดักฟังพลางตอบกลับแล้วว่า “รู้แล้ว”

ฟางรู่ยเสียงซึ่งเดินอยู่ข้างหน้าหยุดเท้า หันกลับมา “หมอลาน อีกฝ่ายน่าจะเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงมากและเก่งในการควบคุมคน คุณต้องระวังตัว ติดต่อบรุษก่อนตัดสินใจทำอะไร”

หลานไห่ซิงดูนาฬิกาข้อมือ “คุณตำรวจฟาง ถ้าคุณไม่วางใจจริง ๆ ตอนนี้มีเวลานะคะ ถ้าคุณจะเปลี่ยนคนใหม่ก็ยังทัน”

“ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น...” ฟางรู่ยเสียงเงยบไปเล็กน้อย “หมอลาน ต้องระวังตัวให้มากนะครับ”

“ขอบคุณคุณตำรวจฟางที่เป็นห่วงค่ะ” หลานไห่ซิงพูดจบก็เดินลึกเข้าไปในตรอก ทะลุตรอกเปลี่ยนไป ที่ปากทางก็จะเป็นถนนสายผ้าบาร์ที่คึกคักที่สุดยามราตรีของเมืองหรงเจิง

หลานไห่ซิงเดินช้าๆ เข้าไปในตรอก

ในผู้คนที่ตั้งมากมาย ทำไมเขาถึงเลือกฟานลือชะ นี่ต้องไม่ใช่ความสนใจที่เกิดขึ้นชั่วแล่น หลานไห่ซิงคิด

ตอนนั้นฟานลืออยากไปซื้อไม้ด อาจเพราะจิตใต้สำนึกอยากฆ่าใครสักคน ในดวงตาน่าจะฉายแววเกลียดชัง แต่นี่ก็น่าจะยังไม่พอที่จะดึงดูดความสนใจของเขา

บนโลกนี้มีคนมากมายที่ในใจมีความเกลียดชัง แต่ในจำนวนนั้นมีเพียงไม่กี่คนที่จะกล้าฆ่าคนจริง ๆ

ข้างทางมีคนโอบไหล่หัวเราะคิกคักเดินเข้าออกพับกันอยู่ตลอด เมื่อมองผ่านหน้าต่างกระจกเข้าไปจะเห็นแสงไฟหม่นสลัว เห็นคนข้างในเป็นเงาราง ๆ สะท้อนอยู่บนกระจกหน้าต่าง

หลานไห้ซึ่งอาศัยเงาสสะท้อนบนหน้าต่าง คลายหางม้าของตัวเองออก ฟานลี้รู้ว่าด้วยสติปัญญาที่เขามี ความคิดที่จะฆ่าคนเป็นไปไม่ได้เลย คนที่เขาอยากฆ่าตัวสูงใหญ่กว่าเขา และยังมีเสียงสุนัขตัวหนึ่ง ดังนั้นเขาจึงหมดหวัง

เขาเดินตรงไปตามถนน มองความคึกคักของเมืองนี้ผ่านหน้าต่างกระจก มองโลกที่ครั้งหนึ่งเขาเคยโยยหาแต่ไม่อาจเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งได้ จนกระทั่งเขาเห็น...แสงไฟจากพับบลู

แสงไฟในพับบลูแตกต่างจากแสงไฟนีออนหลากสีที่ระยิบระยับแยงตามันที่มสลัวและเงียบสงบ ทำให้เขาคิดถึงบ้านเกิดที่หลบเร้นอยู่ในหุบเขา แม่ถือตะเกียงน้ำมันยืนอยู่บนบันไดไม้ไผ่ เรียกเขาเสียงอ่อนโยน “ตาหนู”

ฟานลี้เกาะหน้าต่างกระจกเหมือนสัตว์ป่าที่ถูกขังกรง มองเข้าไปข้างในอย่างโยยหา

เขาเห็นจุดแสงในร้านสว่างวูบขึ้นมา นั่นเป็นไม้ขีดที่ถูกจุดไฟ ไม้ขีดก้านเล็กถูกถือไว้ระหว่างนิ้วเรียวยาว บุหรี่ถูกคาบไว้ระหว่างริมฝีปากที่ได้รูปชัดเจน

บุหรืรมวนนั้นไม่มีไส้กรอง สีขาวสะอาดทั้งมวน

ดวงตาด้านหลังคิ้วบุหรืรี่ค่อย ๆ เหลือบขึ้นมองตอบมานิ่ง ๆ แพนชนาดกหนาจุดผืนป่า แสงไฟที่สะท้อนในดวงตาเหมือนลูกไฟเย็นเยียบสองดวงที่ทำให้คนตาบอดได้

หัวใจของหลานไห้ซึ่งเต้นกระหน่ำรุนแรง ทันทใดนั้นเธอก็ตระหนักได้ว่านี่ไม่ใช่จินตนาการของตัวเอง...แต่ตรงหน้าเธอมีผู้ชายลักษณะที่ว่าอยู่จริง ๆ กำลังมองเธอผ่านกระจกกันในระยะประจันหน้า

“หนึ่ง สอง สาม...” หลานไห้ซึ่งพยายามระงับอารมณ์ตื่นตระหนกของตัวเองอย่างเต็มที่ นับเลขในใจเสียบ ๆ แล้วค่อย ๆ ดึงมือที่เกาะหน้าต่างกระจกกลับมา พยายามทำให้ภาษากายของตัวเองดูแข็งทื่อและเฉื่อยชา

คนลี้न्हวัง... ไม่มีทางสัมผัสถึงสายตาที่แสดงความสนใจของคน

แปลกหน้าได้

หลานให้ชิงตระหนักความจริงข้อหนึ่งเงียบๆ คำลี้ฮว่าไม่มีทางเป็นเป้าหมายของเขา

บุหรีไม่มีไส้กรอง ไม่ได้หมายถึงการติดบุหรี แต่เพราะมันมีราคาถูก เขามองว่าการกระทำของตัวเองเป็นการโง่บาป ดังนั้นจึงขอให้ฟานลี่ผู้ยากจนซื้อบุหรีราคาถูกเป็นค่าตอบแทน เขาใช้สายตาเวทนาแบบเดียวกับพระเจ้าที่มองลงมายังมนุษย์ที่กำลังกระเสือกกระสนดินรน แต่เขาจะยื่นมือไปหากคนที่ถูกโลกนี้ตัดขาดเท่านั้น

กระดิ่งประตูดัง หลานให้ชิงผลึกประตูเข้าไป ฝ่าบบลูมีขนาดไม่ใหญ่นัก มีเก้าอี้โซฟาพนักสูงวางตลอดแนวหน้าต่าง ตรงกลางร้านมีโต๊ะกลมเล็ก ๆ

ฝ่าบบลูใช้ความหมั่นสลับเป็นจุดขายมาตลอด จุดที่สว่างที่สุดในร้านคือเคาน์เตอร์บาร์ โต๊ะตัวอื่นๆ วางตะเกียงน้ำมันแบบโบราณ แต่ไม่ใช่ตะเกียงน้ำมันก๊าดจริงๆ และมีถักไม้ขีดไฟเป็นแค้ของตกแต่งเหมือนกัน

ลูกค้าจะเป็นคนคุมสวิตช์ไฟเอง หมายความว่าถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องเปิดไฟไม่ว่าจะพูดคุยส่วนตัวเป็นความลับ จิบเหล้าในที่มืดๆ ดับไฟคล่าหาปลา² หรือชอบความเงียบสงบจริงๆ และอยากรำลึกถึงอะไรบางอย่างขณะที่อยู่ในอารมณ์มีนเมาเล็กน้อย สรุปลก็คือ ฝ่าบบลูตอบสนองความต้องการของคนได้ไม่น้อย ดังนั้นแม้เหล่าที่เสิร์ฟในร้านจะเป็นเกาตรธรรมดา แต่ราคา กลับแพงกว่าฝ่าบบาร์อื่นๆ 20-30 เปอร์เซ็นต์ แม้กระนั้นฝ่าบบลูก็คงอยู่มาได้ยาวนาน เป็นผับดั่งยืนหนึ่งในย่านฝ่าบบาร์

หลานให้ชิงเคยมาที่นี่ แต่ฟูซื่อไม่ค่อยชอบเที่ยวกลางคืน ดังนั้นเธอจึงไม่ได้มาที่นี่นานมากแล้ว

คำลี้ฮว่ากำลังแสดงอย่างเมามั่น เธอนั่งโดดเด่นสะดุดตาที่โต๊ะกลมใกล้เคาน์เตอร์บาร์ สวมเสื้อเซ็กซี่ขาว แรงสะท้อนด้านหน้าแทบจะทำให้กระดุมออกเสื้อหลุดกระเด็น

บริการได้แต่ก้มหน้าก้มตาเดินผ่านไป เพราะกลัวจะผลอไปมองสิ่งที่

² หมายถึง แอบทำเรื่องที่ไม่อยากให้ใครรู้

ไม่ความมองเข้า ดูเหมือนตัวลีฮวาจะอารมณ์ไม่ค่อยดี

“พี่ลี ตื่นน้อยๆ หน่อยเถอะ”

“ไปให้พ้น! พวกผู้ชายนี่มันไม่มีดีเลย” ตัวลีฮวาชี้ผม พูดเสียงดุดัน

การแสดงของเธอเยี่ยมยอดมาก เสียอย่างเดียวก็คือมักจะเกินพอดี
อีกอย่างเธอเป็นคนซื่อตรงจริงใจ มนุษย์สัมพันธ์ดี พวกบริกรที่เดินผ่านไปมา
จึงมองเธอด้วยสายตาหวังใย

คนที่ได้รับความสนใจจากผู้คนจะเป็นเป้าหมายของเขาได้ยังไง

หลานให้ซิงถอนหายใจเบาๆ ค่อยๆ เดินไปที่บาร์โดยไม่มองรอบข้าง

“ดื่มอะไรดีครับ” บาร์เทนเดอร์ถาม

หลานให้ซิงเหมือนคิดเล็กน้อยก่อนตอบหัวนๆ “แบล็กเลเบิ้ล”

บาร์เทนเดอร์หันไปรินวิสกี้ให้เธอแก้วหนึ่ง แล้วเลื่อนแก้วมาหยุดอยู่
ตรงหน้าเธออย่างแม่นยำพอดี

ตัวลีฮวาเข้ามาเติมเหล้าอีก เธอรีบกระซิบข้างหูหลานให้ซิงเร็วๆ “ดู
โต๊ะสาม” แล้วเดินโซเซจากไป ดูเหมือนเธอกำลังจับตามองชายหนุ่มโต๊ะสาม
หลานให้ซิงแหงนหน้ากระดกเหล้ารวดเดียวหมด จากนั้นเอ่ย

“แบล็กเลเบิ้ล”

“วิสกี้เมiang่ายนะครับ ผมเสิร์ฟฟรุตไวน์ให้คุณสักแก้วดีกว่า” บาร์-
เทนเดอร์ส่งมาให้อีกแก้วกลางเอ่ยเตือน

หลานให้ซิงกระดกเหล้าในแก้วรวดเดียวหมดอีกครั้ง การดื่มสุรา
ฤทธิ์แรงสองแก้วติดต่อกันทำให้ในห้องเหมือนมีเปลวไฟพวยพุ่ง ร่างกาย
อบอุ่นขึ้นไม่น้อย

เธอเอ่ยต่อ “เอาแบล็กเลเบิ้ลมาทั้งขวดเลย”

บาร์เทนเดอร์เหลือบมองเธอเล็กน้อยแล้วส่ายหน้า หยิบวิสกี้ขวดหนึ่ง
มาวางให้

หลานให้ซิงถือขวดเหล้าไปนั่งใกล้โต๊ะสามโดยไม่ให้กระโตกกระตาก

แม้การนั่งตรงนี้จะทำให้เธอมองเห็นเขาไม่ชัด แต่ก็สามารถมองเห็น
มือสองข้างของเขาที่วางอยู่บนโต๊ะได้ เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีดำ ที่ข้อมือติดกระดุม
แขนเสื้อโพลีเอสเตอร์สองเม็ดปกปิดกระดูกข้อมือที่ค่อนข้างแคบ ใต้แสงไฟ
หม่นสลัวยังมองเห็นนิ้วเรียวยาวของเขาได้ ข้อมือขวาของเขาสวมนาฬิกาข้อมือ

จักรกล สายหนังสือน้ำตาล แขนเสื้อขวาล้นกว่าแขนซ้ายเล็กน้อย
หลานไให้ซึ่งคิดในใจ เขาเป็นคนถนัดซ้าย เลือตัวนี้สั่งตัดเป็นพิเศษ
เสื้อเชิ้ตสั่งตัดกับบุหรืราคาถูก

เขาได้รับการศึกษาสูง ทำงานอยู่ในระดับสูง ฐานะครอบครัวร่ำรวย
แต่กลับทำให้เขารู้สึกอึดอัดมาก เหมือนสายน้ำไหลเอื่อยที่ดูสงบนิ่ง แต่แท้จริง
ท่วมท้นจนพยายามหาทางระบายออก

เพียงแต่...ผู้ชายคนนั้นจะใช้เขาหรือเปล่า

หลานไให้ซึ่งรู้สึกสงสัยเล็กน้อย เพราะอะไรเขาถึงนั่งหันหน้าแบบนี้ เขา
น่าจะหันไปทางผู้คน แทนที่จะหันไปทางตรอกเปลี่ยวที่ไม่มีใครเดินผ่านแบบนี้
ผู้ล่าควรหันหน้าไปหาเหยื่อไม่ใช่หรือ

ทั้งสองฝ่ายต่างตีกันตามลำพังโดยเว้นระยะห่างกัน ต่ำลึ่สวาแสดงละครอยู่
ทั้งคืน สีหน้าไม่เพียงเหยื่อยล้าแต่ยังดูเมจจริงด้วย พอเห็นใครก็ไปรยเสนที่ใส่
วันนี้เธอคงไม่มีโอกาสอะไรอีกแล้ว หลานไให้ซึ่งถอนหายใจ หยิบมือถือ
ออกมาจากกระเป๋า ส่งข้อความให้जूเดียวชื่อมาพาตัวลึ่สวาไป

ชายสวมแว่นตากรอบทองที่เข้ามาชวนคุยยังคงนั่งจ้ออยู่ตรงหน้า
หลานไให้ซึ่งไม่หยุด

ก่อนหน้านี้เชื่อว่าไม่มีใครเข้ามาชวนเธอคุย แต่พอเห็นหลานไให้ซึ่ง
ไม่สนใจ พวกเขา ก็จากไปอย่างรวดเร็ว ค่าคินยาวนาน ราวครึ่งลันต์แสนสั้น
ถ้าชวดคนนี้ก็ต้งรีบหาเป้าหมายใหม่ ถึงอย่างไรสถานที่อย่างผับบาร์ก็ไม่เคย
ขาดแคลนผู้ขายผู้หญิงอยู่แล้ว

แต่ตาแว่นกรอบทองคนนี้มีคามอดทนเป็นพิเศษจริง ๆ พูดจ้อไม่หยุด
สักที

ส่วนทางเขามีผู้หญิงเวะเวียนเข้ามาหาเยอะกว่า คนหนึ่งลุกไป คนใหม่
เข้ามานั่ง แต่ก็ยังไม่เห็นเขาลุกขึ้นสักที

เวลานี้เอง กระดิ่งประตูดังขึ้นอีกครั้ง ครั้งนี้มีกลุ่มผู้หญิงสองสามคน
เข้ามา หนึ่งในนั้นผมยาวตัดเป็นลอน พันผ้าพันคอลายสกอตผืนใหญ่
แต่งหน้าสวยจัด บุคลิกเกียจคร้านและเช็กซีเหมือนแมว

หลานไให้ซึ่งสบตในใจ รีบยัดมือถือใส่กระเป๋า ยกมือขึ้นบังหน้า ภาวนา

ให้ผู้หญิงคนนี้ไม่เห็นเธอ

แต่ทันใดนั้นเธอก็เกิดความคิด ยกแก้วในมือสาดเหล้าใส่หน้าตา
แว่นกรอบทอง พุดเสียงดัง “ฉันบอกให้ใส่หัวไปไม่ได้ยินหรือ!”

สายตาของทุกคนในร้านต่างหันมามอง แนนอนว่ารวมถึงสาวผมลอน
คนนั้นด้วย

ดวงตาของอีกฝ่ายเป็นประกายทันที

ทรงเมิ่งชวง เพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมปลายของหลานไห่ซิง สมัยเรียน
มหาวิทยาลัยแม้จะเรียนต่างคณะแต่ก็อยู่หอพักห้องเดียวกัน แต่ทั้งสองคน
กลับเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตลอด เจอกันที่ไหน ทรงเมิ่งชวงเป็นต้องเปิดฉาก
จะทันที ราวกับชีวิตนี้ การได้เหยียบย่ำหลานไห่ซิงคือภารกิจหลักของเธอ
เรื่องอื่นๆ ล้วนเป็นเป้าหมายรอง

“หลานไห่ซิง!” ทรงเมิ่งชวงเลิกคิ้วที่แต่งมาอย่างดีจนไม่มีที่ติ ทำสีหน้า
ไม่ถูก

“ไห่ซิง!” หญิงสาวคนอื่นๆ ต่างประหลาดใจเช่นกัน

เห็นหนุ่มแว่นกรอบทองหยิบผ้าออกมาเช็ดหน้า ทรงเมิ่งชวงเดินเข้ามา
ช้าๆ ยิ้มน้อยๆ “คุณคะ อย่าถือสาเลยนะ แฟนที่คบกันมาสี่ปีของเพื่อนเก่า
ฉันคนนี่เพิ่งถูกผู้หญิงที่รวยกว่าสวยกว่าฉกไป เธอก็เลยอารมณ์ไม่ดี”

...เย่ยมมาก หลานไห่ซิงคิด ฉันกำลังอยู่ในช่วงจิตใจบอบช้ำเพราะ
เจอกับการหลอกลวงและถูกหักหลัง เหมือนกับช่างผมที่ถูกเจ้าของตึกหลอก
ให้ลงทุนดอกเบี้ยสูงจนสูญเงินเก็บทั้งหมดไป

ทรงเมิ่งชวงพุดยิ้มๆ “คุณรู้มั๊ย เพราะเรื่องนี้เธอเลยไม่มางานเลี้ยงเจอ
เพื่อนเก่า แต่จะว่าไปนะหลานไห่ซิง วันนี้เราไม่รู้เลยว่าเธอไม่ได้มา”

...ฉันเองก็ไม่มีเพื่อน เหมือนกับช่างผมผู้เดียวตาย

สุดท้ายทรงเมิ่งชวงตบไหล่หนุ่มแว่นกรอบทองคนนั้นอย่างเห็นใจ “เธอ
สาดเหล้าใส่คุณถือว่าสุภาพมากแล้ว สมัยเรียนเคยมีนักศึกษาชายคนหนึ่ง
ฉวยโอกาสกับเธอในงานเลี้ยง เธอคว้าขวดเบียร์ใส่แล้วเขานักศึกษาชายคนนั้น
ต้องเรียกเธอว่าย่า ขนาดหัวหน้าคุณะยังห้ามไม่ได้เลย”

...ฉันยังมีแนวโน้มใช้ความรุนแรงเหมือนกัน และจะไม่ยอมแพ้จนกว่า
จะบรรลุเป้าหมาย

หนุ่มแว่นกรอบทองถูกหญิงหญิงคนเสียขวัญ เขารีบปลีกตัวออกไป
แต่โดยดี

“เมิ่งเมิ่ง เธอพูดแบบนี้มันเกินไปหน่อยนะ” เปาหย่าหฺรู เพื่อนร่วม
หอพักที่อยู่เตียงบนของหลานไห่ซิงติเสียงเบา

หญิงหญิงตั้งแก้อุ้มนั่น เอ่ยอย่างไม่แคร์ “ทำไม เธอไม่เห็นเธอว่า
มันได้ผล ถ้าอยากทำให้ผู้ชายแผ่นหนี แค่อ่านวีรกรรมของหลานไห่ซิงให้เขาฟัง
สักเรื่องก็ได้ผลที่สุดแล้ว”

“ไห่ซิง วันนี้เรามีปาร์ตี้สละโสดคืนสุดท้ายก่อนหย่าหฺรูแต่งงาน เราจับ
ของขวัญกันหมดแล้ว เหลือแต่เธอ” ซึ่งหลานหลานหันหน้าห่อพักยิ้มให้พาง
เปลี่ยนเรื่อง ยืนของอย่างหนึ่งให้หลานไห่ซิง

หลานไห่ซิงรับมาดู เป็นภาพจิ๊กซอร์รูปผลไม้

“เหมาะกับเธอมาก ใช้ฆ่าเวลาได้พอดี” หญิงหญิงเอ่ยยิ้มๆ พางดู
นาฬิกาข้อมือกุชชีเรือนสวยบนข้อมือตัวเอง

“เมิ่งเมิ่ง เธอยังกล้าไปว่าคนอื่นอีกนะ ตัวเองก็มีคนที่ชอบแต่ไม่แต่งงาน
เหมือนกันไม่ใช่เธอ” หลูหมิงอู๋ที่แต่งงานแล้วพูดคุยยิ้มๆ ถึงเธอจะไม่สวย แต่
กลับได้แต่งงานกับผู้ชายเก่ง หน้าตาหล่อเหลา

สีหน้าของหญิงหญิงไม่น่าดู ซึ่งหลานหลานรีบยิ้มไกลเกลี้ย “เมิ่งเมิ่ง
เขาช่างเลือก เรายังไม่รู้จักเธอกันอีกเธอ เธอชอบสิ่งที่ดีที่สุดเสมอ”

“ฉันไม่รีบ ยังมีไห่ซิงอยู่เป็นเพื่อน” หญิงหญิงเอ่ยอย่างสบายๆ

หลานไห่ซิงคร้านจะสนใจเธอ หยิบกระเป๋าลุกขึ้น

เปาหย่าหฺรู “ไห่ซิง เธอจะไปไหน”

“โทษที แต่ฉันร่วมโต๊ะกับยายนี้ไม่ได้” หลานไห่ซิงชี้ไปที่หญิงหญิง

“กลัวฉันจะแฉวีรกรรมของเธอเธอ” หญิงหญิงเลิกคิ้วคู่สวยของ

ตัวเอง

“พอเธอน่า เธอสองคนเลิกทะเลาะกันทุกครั้งทีเจอหน้ากันได้มั๊ย”

ซึ่งหลานหลานตั้งหญิงหญิง

หลานไห่ซิงหยิบขวดเหล้าไปหาที่นั่งใหม่ที่เงียบสงบ แต่ผู้ชายคนนั้นที่เธอ
คอยอยู่ยังคงไม่ลุกมาหาเธอ เธอยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู พบว่าเลยสี่ทุ่มแล้ว

หรือจะเล็งผิดเป้าหมาย?

หลานไให้ซิงเอามีอันศิระษะ กวาดสายตามองไปรอบพับอีกครึ่ง

ถ้าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่เป้าหมาย แล้วเป้าหมายควรมีลักษณะแบบไหน...

เขาน่าจะเป็นคนระมัดระวังตัวสูง เห็นได้จากที่เฉียวซื่อตรวจสอบ
กล้องวงจรปิดซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่ก็ยังไม่พบเบาะแสว่าเขาติดต่อกับฟานลี่ยัง

เขามีความเป็นมิตร เข้าถึงง่าย แต่งตัวเรียบร้อยแต่ไม่คร่ำครึ ดังนั้น
เขาจึงชนะใจฟานลี่ที่มาจากชนชั้นล่างได้อย่างรวดเร็ว แต่กลับไม่ได้หึงความ
ประทับใจอะไรให้ใครเป็นพิเศษ

เขาเป็นคนใส่ใจในรายละเอียด ในฤดูที่เมืองหรงเจิงฝนตกชุก เขาน่า
จะพกร่มติดตัวเวลาออกไปท่องราตรี

ร่มคันนั้นน่าจะเป็นแบบโบราณสุด ๆ ผ้าร่มเป็นทรงโค้งขนาดใหญ่
เวลากางสามารถบังตัวจากกล้องวงจรปิดได้มิด และอาจมีคันจับสีน้ำตาล

ดวงตาของหลานไให้ซิงกวาดมองไปมา ทันใดนั้นก็นึกอะไรขึ้นได้
“โตะสาม...โตะสอง...คนโตะหนึ่งไม่ได้เปิดไฟ”

ในความมืด เห็นศิระษะที่เป็นเงาตะคุ่มของชายคนนั้น เขาหันหน้าไปยัง
จุดที่พลุกพล่านที่สุดนอกพับ ช้างเก้าอี้เขาเห็นร่มคันยาววางพิงไว้ราว ๆ

“บิงโก!” หลานไให้ซิงยิ้มในใจ จากนั้นลุกไปที่โตะ 1

เธอเดินไปหาคนคนนั้นด้วยฝีเท้าไซเซคัลยคนเมา หนึ่งก้าว สองก้าว...
คนคนนี้น่าจะรู้เรื่องจิตวิทยาพอ ๆ กับฉัน และรู้วิธีสะกดจิตเช่นเดียวกับฉัน

หลานไให้ซิงจำลองภาพการพบกันทุกรูปแบบอยู่ในใจ ทว่าทันทีที่เห็น
คนคนนั้น ทุกอย่างก็หยุดชะงัก

เขาสวมเสื้อโค้ตสีดำ ตัดผมสั้นเรียบร้อย แต่เขากลับไม่ได้มองไปที่
ทางเข้าอันแสนคึกคักของย่านพับบาร์ ในมือเขาถือกระจกบานหนึ่ง สอดไว้
ตรงรอยแยกของเก้าอี้โซฟา กำลังส่องดูด้านหลังอย่างใจจดใจจ่อ

ดูเหมือนเขาจะรับรู้ถึงความผิดปกติจึงหันมาทันที

สองคนกะพริบตาปริบ ๆ มองกันสองสามวินาที...

“ซู่จื่อฉิน?”

“ไให้ซิง?”

เขาคือเพื่อนร่วมงานของหลานไให้ซิงที่เพิ่งเจอกันเมื่อไม่ถึงสามชั่วโมงก่อน

แพทย์ประจำหน่วยผู้ป่วยวิกฤติชั้นสาม ชูจื่อฉิน เธอน่าจะรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่า ศาสตราจารย์หลิวไม่มีทางไว้ใจเธอเต็มที่ เขาเรียกตัวเธอมา แต่อีกด้านก็ส่ง ลูกศิษย์คนโปรดของตัวเองมาด้วย

หลานไห่ซิงค่อนข้างไม่พอใจ

แต่คิดไม่ถึงว่าชูจื่อฉินจะถามเธอว่า “หลานไห่ซิง คุณมาทำอะไรที่นี่”

หลานไห่ซิงถามกลับ “ศาสตราจารย์หลิวไม่ได้บอกคุณหรือ”

ชูจื่อฉินขยับกระจกของเขาไปมา สีหน้าพลันเปลี่ยนไป “เขาหายไปแล้ว!”

หลานไห่ซิงรีบหันไป สีหน้าเปลี่ยนไปเช่นกัน “แยละ ตำลึงสาวก็หายไปด้วย”

เมื่อครู่ไม่มีเสียงกระดิ่งประตู่ แสดงว่าไม่มีใครออกไป สองคนมองตากัน “ห้องน้ำ”

หลานไห่ซิงรีบเดินไป ชูจื่อฉินลึกลงเล็กน้อยก่อนเดินตาม

“คุณไปห้องน้ำชาย ฉันไปห้องน้ำหญิง” หลานไห่ซิงบอกเขา จากนั้นทั้งคู่ก็รีบแยกกันไปสองทางจนสุดทางเดิน

ประตูห้องน้ำถูกล็อกจากด้านใน หลานไห่ซิงดึงก๊ีบติดผมตัวหนึ่งออกมา สอดเข้าไปในรูกุญแจแล้วขยับ ล็อกเปิดออก เธอรีบผลักประตูเข้าไปทันที

เธอต้องใช้เวลา จะปล่อยให้เขามีเวลาไม่ได้เด็ดขาด ต่อให้เธอไม่รู้ว่าเขาต้องใช้เวลานานเท่าใดในการสะกดจิตคนคนหนึ่ง แต่ถ้าแม้แต่ศาสตราจารย์ ยังไขความฝังใจแรก³ ของเขาไม่ออก ก็เห็นได้ว่าคนคนนี้อัจฉริยะพอตัวเลยทีเดียว

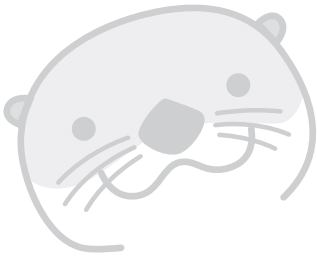
ประตูเปิดผลัวะ...

ชายหญิงที่อยู่ข้างในกำลังไฟลุกกันอยู่พอดี เสื้อผ้าหลุดลุ่ยไปครึ่งตัวแล้ว ตำลึงสาวจี้ปากแดงสด ตัวเบียดแนบกับกระเบื้องลายดอกไม้ในห้องน้ำ

³ Anchoring Effect คือ ความลำเอียงทางความคิดอันเนื่องมาจากความเชื่อแบบปักใจหรือความฝังใจแรก เหมือนสมอเรือที่ถูกทิ้งลงทะเลตรงไหนก็จะปักแน่นอยู่ตรงจุดนั้น ไม่ย้ายไปที่อื่น เป็นการอธิบายพฤติกรรมมนุษย์ที่มักเกิดอคติในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ จากแนวโน้มที่จะปักใจเชื่อในข้อมูลแรกหรือความประทับใจแรกที่ได้รับ จนไม่สนใจข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ และมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ (ที่ผิดพลาด) ได้ในที่สุด

สีหน้าไม่พอใจเพราะอารมณ์ค้าง

ชายที่หันหลังให้หลานไให้ซึ่งมีรอยสักอยู่บนตัว พอได้ยินเสียงประตู
เขาเหยียดตัวตรง นิ้วเรียวดึงเสื้อเชิ้ตขึ้นอย่างสบายๆ รอยสักหายไปใคอเสื้อ
สีดำทันที

ทดลองอ่าน